

[Alfred Kristensen.]

I Lovforslagets § 3, hvis Indhold omtrent svarer til Tjenestemandslovens § 11 om Suspension, tales der om midlertidige Foranstaltninger over for en Tjenestemand, indtil Dømstolen har kunnet træffe sin Afgørelse. Den højtærede Finansminister har udtalt, at der den 21. Juni i Aar var 254 Personer uden for Tjeneste inden for Staten — det er altsaa det Antal Sager, som foreløbig skal undersøges —, og af disse 254 var de 203 fritaget for Tjeneste, hvorimod der kun var 22 Suspensioner og 18 Afskedigelser. Jeg vil antage, at de 22 Suspensioner og 18 Afskedigelser i det væsentlige falder inden for Militæretaten.

Jeg vil gerne her spørge, om Dømstolen ogsaa skal tage Stilling til de Sager, som er overgaaet eller vil overgaa til Behandling i Henhold til Tillæg til Borgerlig Straffelov, om den ogsaa her skal tage Bestemmelse om fortsat Fritagelse for Tjeneste eller om Suspension. Jeg nævner dette Spørgsmaal, fordi man har Forhold for Tiden, som synes meget urimelige. Man har Tjenestemænd inden for Folkeskolen, de tysksprogede Skolelærere i Sønderjylland for Eksempel, som blev internerede ved Kapitulationen, som senere har været for en Dommer, og som nu er fængslet for længere Tid, sigtet efter Tillæg til Borgerlig Straffelov. Disse Skolelærere oppebærer endnu deres fulde Løn, de er ikke suspenderet. Det forekommer mig at være et urimeligt Forhold, fordi enhver maa sige sig selv, at en Tjenestemand, der har baaret tysk Uniform, har øvet sig i Vaabenbrug vendt mod Danmark, formentlig ingensinde mere bliver Tjenestemand og formentlig derfor utvivlsomt vil være hjemfaldet til, skal vi sige øjeblikkelig Afskedigelse efter Tjenestemandslovens § 18.

I det store og hele synes jeg, man kan hilse Lovforslaget med Glæde, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Fremme. Jeg vil endvidere paa mit Partis Vegne takke den højtærede Finansminister for, at vi nu faar dette Forslag frem, saa at vi kan faa ren Luft i Etaterne, hos Tjenestemændene, og disse paa ny kan komme til at arbejde under mere rolige Forhold end dem, de sidste Aar har tvunget dem ind i.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Elmqvist: Paa mit Partis Vegne kan jeg ligeledes anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Vi er enige i, at hvor en dansk Tjenestemand maa mistænkes for at have gjort sig

skyldig i udansk Optræden i de Aar, Tyskerne har været i vort Land, bør den paagældendes Forhold undersøges, baade for hans egen Skyld, for at han kan blive renset, hvis han er uskyldig, og tillige for Samfundets Skyld for det Tilfælde, at han er skyldig. I saa Fald bør den paagældendes Forhold underkastes en objektiv og saglig Undersøgelse og Bedømmelse. Vort Parti er ligeledes enig i, at der maa stilles det absolutte Krav til vort Lands Tjenestemænd, at de i disse vanskelige Aar har opført sig nationalt korrekt og har vist det rette danske Sindelag. Det har det danske Folk — saaledes som der er sagt ved forskellige Lejligheder — et Krav paa, baade fordi de paagældende som Tjenestemænd er optraadt som det danske Samfunds Tjenere og ofte tillige som det danske Folks Repræsentanter over for de fremmede, og tillige fordi den danske Befolkning er henvist til at lade sig betjene af dem, hvilket atter medfører, at Befolkningen maa kunne forlange, at de Mænd og Kvinder, som de saaledes skal betjenes af, er nationalt set rene. Jeg vil tilføje, at det samme Krav har ogsaa alle de øvrige Tjenestemænd i vort Samfund, de Tjenestemænd, paa hvis Opførsel der ikke er noget at sige. Alle disse Tjenestemænd har Krav paa, at der bliver foretaget en Undersøgelse, hvor der er Grund til det, fordi vi ikke kan forlange, at de skal arbejde sammen med eller under Mænd og Kvinder, som har opført sig nationalt uværdigt i disse Aar. Hvis der er saadanne Mænd og Kvinder paa et Kontor, maa de øvrige kunne kræve, at de kommer væk.

Vi er altsaa enige om, at en saadan Brist hos en Tjenestemand, der ikke har opfyldt disse Krav, maa have alvorlige Konsekvenser; ellers bliver der ikke den rene Luft i vort Land, som vi alle ønsker, og som vi alle med Rette maa kunne forlange. Vanskeligheden bliver blot at afgøre paa en fuldt ud retfærdig Maade i alle Tilfælde, om disse Brist har været til Stede, og i hvilket Omfang de har været til Stede. Da det er et meget ømtaaligt Forhold, vi her kommer ind paa, kan vi vist alle være enige om at haabe, at den Dømstol, som bliver etableret, ikke blot maa have Vilje, men ogsaa Evne til at naa den højeste menneskelige Retfærdighed i hver enkelt Sag, og at denne Dømstol maa forstaa, at hvor der er Tvivl til Stede, bør denne Tvivl komme den paagældende Tjenestemand til gode. Vi maa ikke glemme, at det i allerhøjeste Grad er Menneskeskæbner, der her skal bestemmes over, saa sandt som dette at